

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาในระดับประถมศึกษา เป็นการศึกษาภาคบังคับที่รัฐจะต้องจัดให้กับเยาวชนไทยที่อยู่ในวัยเรียนทุกคน เพื่อให้เขาเหล่านั้นอ่านออก เขียนได้ คิดเลขเป็นในสมัยก่อน และคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาได้ในปัจจุบัน จุดมุ่งหมายที่สำคัญอีกประการหนึ่งของหลักสูตรประถมศึกษาคือ ให้ผู้เรียนที่สำเร็จการศึกษาภาคบังคับ และไม่มีโอกาสได้ศึกษาต่อสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข โดยการประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองและครอบครัวได้ตามควรแก่อัธยาศัย

ผู้บริหารประเทศในแต่ละยุคแต่ละสมัยได้พยายามจัดการศึกษาให้ประชาชนได้มีความรู้ความสามารถในการประกอบอาชีพตลอดมา ในการประกาศใช้โครงการศึกษา พ.ศ. 2464 นั้น รัฐมุ่งหมายให้ประชาชนรู้จักการประกอบอาชีพที่เหมาะสมกับท้องถิ่นของตน (กรมสามัญศึกษา . 2517 : 1) ภายหลังจากการปกครองเมื่อ พ.ศ. 2475 ~~ตาม~~ แผนการศึกษาชาติ พ.ศ. 2475 กับแผนการศึกษาชาติ พ.ศ. 2479 ทั้ง 2 ฉบับ มุ่งให้การศึกษาในด้านพุทธิศึกษา คือความรู้ จริยศึกษา คือศีลธรรมจรรยา และพลศึกษา คือความสมบูรณ์ของร่างกาย ส่วนองค์ที่ 4 ในด้าน "หัตถศึกษา" คือวิชาที่มุ่งปลูกฝังให้เด็กฝึกหัดการใช้มือให้เป็นประโยชน์ ฝึกความคล่องตัว และให้ความขยันหมั่นเพียรในการทำงาน ไม่เป็นคนท้อแท้ขี้ขลาด เพื่อเป็นรากฐานของการประกอบอาชีพ รัฐบาล ได้เล็งเห็นความสำคัญดังกล่าวนี้ จึงบรรจุหัตถศึกษาไว้เป็นองค์ที่ 4 ในแผนการศึกษาชาติ พ.ศ. 2494 มาจนถึงแผนการศึกษาชาติ พ.ศ. 2503 (กองพัฒนาหลักสูตร 2517 : 5 - 15)

ในปัจจุบันนี้เป็นช่วงที่กำลังใช้หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 รัฐบาลของพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ได้แถลงต่อรัฐสภาเมื่อวันที่ 28 มีนาคม พ.ศ. 2523 สรุปได้ว่ารัฐมีความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาการศึกษาให้เป็นรากฐานการปกครองของประเทศ โดยจัดการศึกษาทุกระดับให้ประสานสัมพันธ์กันตั้งแต่ระดับประถม มัธยม ถึงระดับอุดมศึกษา และปรับปรุงหลักสูตร การเรียนการสอน เพื่อสร้างเยาวชนให้มีระเบียบวินัย มีความคิดสร้างสรรค์และให้

มีความสามารถประกอบอาชีพได้ โดยอาชีพนั้นจะต้องตอบสนองต่อความต้องการของปวงชน รวมทั้งส่งเสริมอาชีพของชุมชนในท้องถิ่นให้ทั่วถึงยิ่งขึ้น นอกจากนี้จะต้องระดมทรัพยากรจากแหล่งต่างๆ ขยายการศึกษาให้พร้อมที่จะสร้างประชากรไทยให้มีคุณภาพ สามารถประกอบอาชีพของตนเอง และพัฒนาท้องถิ่นของตนให้เจริญขึ้นมาให้ได้ (สำนักงานปลัดกระทรวง 2523 : 219-221) เนื่องจากนโยบายการศึกษาดังกล่าวเป็นแบบกระจายอำนาจหรือแบบเปิด โดยให้ท้องถิ่นนำหลักสูตรไปดัดแปลงเพิ่มเติมเพื่อให้สอดคล้องกับภาวะและสังคมของท้องถิ่นนั้นๆ จึงทำให้การใช้หลักสูตรกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพมีความสำคัญมากขึ้น โดยเฉพาะหลักสูตรประถมศึกษา ซึ่งเป็นการศึกษาภาคบังคับ แผนการศึกษาชาติ พ.ศ. 2520 ได้ระบุให้มีกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ เพื่อจุดประสงค์ที่จะมุ่งฝึกหัดให้ผู้เรียนมีนิสัยรักการทำงานตั้งแต่ในวัยเด็ก จะได้นำความรู้ความสามารถที่ได้ฝึกปฏิบัติในบทเรียนไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้

หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 ได้บรรจุหมวดประสบการณ์ที่จัดให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้รวม 5 กลุ่มประสบการณ์ด้วยกัน คือ

1. กลุ่มทักษะที่เป็นเรื่องมือการเรียนรู้ ประกอบด้วยภาษาไทย และคณิตศาสตร์ (Basic Skills, Thai Language, Mathematics)
2. กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ว่าด้วยกระบวนการแก้ปัญหาของชีวิตและสังคม กล่าวถึงปัญหาและความต้องการของมนุษย์ในค่านานาต่างๆ เพื่อการดำรงอยู่และการดำเนินชีวิตที่ดี (Life Experience)
3. กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ว่าด้วยกิจกรรมที่เกี่ยวกับการพัฒนาและการสร้างนิสัย (Character Education)
4. กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ ว่าด้วยประสบการณ์ทั่วไปในการทำงานและความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพ (Work Oriented Education)
5. กลุ่มประสบการณ์พิเศษ ได้แก่ ภาษาอังกฤษ หรือวิชาอาชีพที่เหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่น (Extra Learning Experience i.e., Foreign Language or Basic Vocational Skill)

เวลาเรียนของกลุ่มประสบการณ์พิเศษที่เพิ่มขึ้น 200 ชั่วโมงต่อปีการศึกษานี้ ให้โรงเรียนเลือกสอนอย่างใดอย่างหนึ่งจาก 2 อย่าง คือภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน หรือวิชาอาชีพที่เหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่น (ปานตา ใช้เทียมวงศ์ 2525 : อัดสำเนา)

กลุ่มวิชาเฉพาะสำหรับการฝึกงานและพื้นฐานอาชีพให้แก่ักเรียนตามหลักสูตร
 ประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 คือกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพนั้นได้เปิดโอกาสให้นักเรียน
 ฝึกปฏิบัติงานต่างๆตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยเริ่มจากงานง่ายๆ
 ที่เหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน และงานนั้นจะยากขึ้นตามระดับชั้นที่สูงขึ้น ในชั้น
 ประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 นั้น มีการกำหนดเวลาเรียนในกลุ่มนี้ถึงร้อยละ 30 ของเวลา
 เรียนทั้งหมด มากกว่าเวลาที่เรียนกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 4
 สาเหตุก็เพื่อต้องการให้นักเรียนได้รับความรู้ในเรื่องพื้นฐานทางอาชีพสูงขึ้นก่อนที่จะออกจาก
 โรงเรียนไป นอกจากนี้ถ้าหากโรงเรียนใดเลือกสอนวิชาอาชีพที่เหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่น
 แทนภาษาอังกฤษในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 จะมีเวลา
 ในการเรียนการสอนด้านงานอาชีพเพิ่มขึ้นอีกปีละ 200 ชั่วโมง ซึ่งถ้าหากรวมกับกลุ่มการงาน
 และพื้นฐานอาชีพแล้ว นักเรียนจะมีเวลาเรียนด้านงานอาชีพถึงปีละ 500 ชั่วโมง คิดเป็น
 ร้อยละ 41.6 เมื่อพิจารณาทั้งเนื้อหาวิชาและเวลาที่เรียนแล้ว ถ้าหากนักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ
 งานต่างๆอย่างจริงจังและสอดคล้องกับความต้องการ จะเป็นที่น่าพอใจใ้ควานโยบายการจัดการศึกษา
 เพื่อพัฒนาอาชีพของรัฐบาลจะได้ผลตามความมุ่งหมายอย่างแน่นอน

หลักสูตรกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 นั้นกำหนดเนื้อหา
 เป็น 2 ส่วน ได้แก่ส่วนที่ทุกคนต้องเรียนต่อเนื่องกันตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 เพื่อสร้าง
 นิสัยและพื้นฐานในการทำงาน และส่วนที่ให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ
 เพื่อสำรวจตนเอง เป็นการปูพื้นฐานในด้านอาชีพ ซึ่งส่วนที่ให้เลือกเรียนนี้จะเริ่มตั้งแต่ชั้น
 ประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นต้นไป ดังนั้นแผนการสอนในกลุ่มนี้จึงเขียนแบ่งแยกตามเนื้อหาเป็น
 2 ประเภทคือ

1. แผนการสอนงานพื้นฐาน ให้เวลา 200 ชั่วโมงหรือ 600 คาบ งานพื้นฐานนี้
 ประกอบด้วยงานบ้าน 200 คาบ งานเกษตร 200 คาบ งานประดิษฐ์และงานช่างที่เหมาะสมกับวัย
 และความสามารถของผู้เรียนอีก 200 คาบ

2. แผนการสอนงานเลือก ให้เวลา 100 ชั่วโมงหรือ 300 คาบ เนื้อหาสาระ
 งานเลือกมี 5 แขนงงานคือ งานบ้าน งานเกษตร งานประดิษฐ์ งานช่าง และงานอาชีพอื่นๆ

การทำงานพื้นฐานและงานเลือกมีชื่อแผนงานเหมือนกันเพราะเจตนารมณ์ของหลักสูตร
 ต้องการให้งานเลือกช่วยเพิ่มเติมเสริมต่องานพื้นฐานให้เข้มข้นยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพนั้น มุ่งให้นักเรียน ได้ฝึกปฏิบัติจริงเพื่อให้เกิดประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับงานต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ซึ่งจะทำให้ ผู้เรียนรักการทำงาน ทำงานเป็น เกิดทักษะและนิสัยที่ดีในการทำงาน อันจะเป็นพื้นฐานในการ ประกอบอาชีพต่อไป การจัดการเรียนการสอนจะบรรลุวัตถุประสงค์ถ้าผู้สอนพยายามนำเทคนิค วิธีสอนหลาย ๆ แบบมาใช้ให้เหมาะสมกับลักษณะของกิจกรรม เนื้อหา ความต้องการ วัย และความสามารถของผู้เรียน เพื่อให้เขานำเอาความรู้และประสบการณ์ ไปไว้ในชีวิตประจำวันได้ เทคนิควิธีสอนเหล่านั้นได้แก่ การแบ่งกลุ่มศึกษา การค้นคว้า การอภิปราย การศึกษานอกสถานที่ การสาธิต การสอนโดยใช้บัตรงาน และการปฏิบัติจริง เป็นต้น ผู้สอนจะต้องสอนควบคู่กันไป ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ซึ่งการสอนในภาคทฤษฎีควรสอนเฉพาะแก่นหรือสาระสำคัญที่จะเป็น หลักในการทำงาน ให้ผู้เรียนสามารถนำหลักหรือความรู้นั้นไปพัฒนาการทำงานในชีวิตประจำวัน ของตนและครอบครัว สำหรับในภาคปฏิบัตินั้น การที่จะจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนปฏิบัติในห้องเรียน แต่เพียงอย่างเดียวย่อมไม่เพียงพอ ครูผู้สอนจึงควรมอบหมายงานให้นักเรียนได้ปฏิบัตินอกห้องเรียน หรือที่บ้านด้วยและมีการติดตามผลอย่างสม่ำเสมอโดยอาศัยความร่วมมือจากผู้ปกครอง ดังนั้น ครูผู้สอนจึงต้องศึกษาและจัดทำแผนการสอนล่วงหน้า เพื่อจะได้ทราบว่าตลอดปีจะจัดการสอน อย่างเป็นไปอย่างไรบ้าง จะได้จัดเตรียมกิจกรรมได้ถูกต้องและเหมาะสม

อย่างไรก็ตาม จากสภาพการณ์ที่ผ่านมาปรากฏว่ากลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพนั้นไม่ได้รับความสนใจที่จะปฏิบัติกันอย่างจริงจัง ครูส่วนมากมีความเห็นว่างานประดิษฐ์และงานช่างยากเกิน ความสามารถของนักเรียนและครูไม่สามารถปฏิบัติได้ (กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ 2523 ก : 88) ทั้งนี้เป็นเพราะครูส่วนใหญ่ไม่ได้สำเร็จมาทางด้านอาชีพศึกษา ซึ่งโรงเรียน ราษฎร์ก็ประสบปัญหาดังกล่าวนี้และจะไม่สอนวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพกัน (ใหญ่ลย์ จันทยศ 2523 : 5) สำหรับในกลุ่มประสบการณ์พิเศษนั้น ครูส่วนใหญ่จะเลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษตาม ความต้องการของครูแทนที่จะสำรวจดูความต้องการของนักเรียนว่ามีความประสงค์จะเรียนด้านใด มากกว่ากัน ซึ่งถ้าหากนักเรียนจะเรียนด้านงานอาชีพ เขาจะพลาดโอกาสไปอย่างน่าเสียดาย สาเหตุที่ทำให้ครูเลือกสอนภาษาอังกฤษ เพราะค่านิยมในด้านการศึกษาของคนไทยนั้น มุ่งหวังที่จะ ปลุกฝังบุตรหลานหรือลูกศิษย์ของตนให้ได้รับการศึกษาถึงขั้นสูงสุด เพราะคนไทยส่วนใหญ่ถือว่า การใช้แรงงานเป็นเรื่องของข้าทาสบริวารไม่ใช่เรื่องของเจ้าคนนายคน (สมพงษ์ พละสุรีย์ 2526 : 4) ในเมื่อทั้งครูและผู้ปกครองยังคงยึดมั่นอยู่กับค่านิยมที่จะให้เยาวชนได้รับการศึกษา

จนจบชั้นปริญญา ปัญหาผู้มีการศึกษาสูงประสบภาวะการว่างงานก็ไม่สามารถจัดให้หมดไปจากสังคมไทยได้ เพราะผู้มีการศึกษาสูงจะไม่ทำงานที่ต้งใช้แรงงานอย่างกรรมกร ทั้งครูและผู้บริหารน่าจะได้อีกและร่วมกันแก้ไขปัญหานี้โดยการปลูกฝังค่านิยมใหม่ให้เด็กประถมศึกษาเป็นคนที่รักงาน หนักเอา เบาสู้ ไม่เลือกงาน และพร้อมที่จะทำงานได้ทุกอย่างตามความถนัดและความสามารถของตน ครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อครอบครัว โรงเรียน และสังคมให้มากยิ่งขึ้น ซึ่งการทำเช่นนี้จะช่วยปลูกฝังให้นักเรียนเป็นคนเอาจริงเอาจัง ไม่ย่อท้อ เห็นคุณค่าของบทเรียนและการทำงาน รวมทั้งเข้าใจเนื้อหาอย่างซาบซึ้ง เพราะได้มองเห็นประโยชน์ของสิ่งที่เรียนอย่างแท้จริง (คำร่างศักดิ์ หมั่นจักร 2522 : 18)

เมื่อเรามองถึงความต้องการของเด็กที่เรียนอยู่ในระดับประถมศึกษา จะเห็นได้ว่าเด็กในวัยนี้ต้องการความเป็นอิสระเสรี ดังนั้นในการเรียนการสอนเด็กย่อมต้องการเสรีภาพที่จะทำอะไรได้ตามสมควร ไม่เข้มงวดกวดขันในเรื่องระเบียบวินัยจนเกินไป (ปรีชา นิพนธ์พิทยา อรรถถึงใน สุทธิ ประจงศักดิ์ และศิริกุล ไทยพิทักษ์ 2524 : 179) กิจกรรมหรืองานต่างๆ ในกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพจะสนองความต้องการในค่านิยมของเด็กได้เป็นอย่างดี เพราะเปิดโอกาสให้เขาได้ทำงานตามลำพัง มีอิสระเสรีในการใช้ความคิดสร้างสรรค์งานต่างๆ การเรียนการสอนจะได้ผลดีเป็นที่น่าพอใจถ้าหากครูจัดกิจกรรมให้ตรงกับความต้องการของนักเรียน และให้โอกาสเขาได้แสดงฝีมืออย่างเต็มที่ ดังนั้นการจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัตินั้น ครูควรสำรวจดูความต้องการของนักเรียนเสียก่อน แล้วร่วมมือกับนักเรียนจัดเตรียมอุปกรณ์ให้พร้อมก่อนถึงชั่วโมงเรียน จะช่วยให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างราบรื่น ไม่ขลุกขลักนักเรียนก็จะสนุกสนานเพลิดเพลินกับการทำงานที่เขาเองมีความต้องการที่จะทำเป็นเบื้องต้นอยู่แล้ว

จังหวัดปทุมธานีเป็นจังหวัดหนึ่งที่ประชากรมีอาชีพแตกต่างกันไปตามสภาพภูมิศาสตร์และสภาพเศรษฐกิจ เมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นได้ว่าในจังหวัดนี้เป็นแหล่งรวมของอาชีพแทบทุกอาชีพเป็นต้นว่า การทำนา การทำสวน การทำไร่ การประมง การเลี้ยงสัตว์ การค้าขาย และเนื่องจากจังหวัดปทุมธานี เป็นจังหวัดที่ตั้งอยู่ไม่ไกลจากกรุงเทพมหานครมากนัก การคมนาคมสะดวก จึงมีการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมขึ้นในจังหวัด นี้มากมายแทบทุกอำเภอ เมื่อมีโรงงานเกิดขึ้นสิ่งที่

ตามมาคือประชากรในท้องถิ่นนั้นจะมีอาชีพรับจ้าง คือเป็นคณงานของโรงงานต่างๆ เหล่านี้
จากการที่ประชากรในท้องถิ่นที่จังหวัดปทุมธานีมีอาชีพแตกต่างกันมากมายหลายอาชีพดังกล่าว
การจัดการศึกษาภาคบังคับให้สนองความต้องการของประชากร เป็นปัญหาที่น่าจะศึกษา และ
ในปีการศึกษา 2526 นี้ เป็นปีที่มีการใช้หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 ครบทุกชั้น
เป็นปีแรก ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะศึกษาถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในกลุ่ม
การงานและพื้นฐานอาชีพ โดยการเปรียบเทียบความต้องการและการปฏิบัติจริงในการฝึก
ปฏิบัติงานต่างๆในกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปทุมธานี ที่ศึกษาในปีการ
ศึกษา 2526

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความต้องการในการฝึกปฏิบัติด้านการงานและพื้นฐานอาชีพ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา
จังหวัดปทุมธานี
2. เพื่อศึกษาการฝึกปฏิบัติจริงด้านการงานและพื้นฐานอาชีพของนักเรียนชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปทุมธานี
3. เพื่อเปรียบเทียบความต้องการและการปฏิบัติจริง ในการฝึกปฏิบัติด้านการงาน
และพื้นฐานอาชีพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ขอบเขตของการวิจัย

ตัวอย่างประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียน
ประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปทุมธานี ปีการศึกษา 2526 เท่านั้น

ข้อตกลงเบื้องต้น

แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย ถือว่าเป็นแบบสอบถามที่เชื่อถือได้ เพราะได้ผ่านการ
ตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิ นำไปทดลองใช้ และได้รับการปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสม

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาหลักสูตร แผนการสอน คู่มือครู เครื่องมือวัดผลการเรียนรู้ เอกสารวารสาร บทความ และงานวิจัยต่างๆ รวมทั้งสัมภาษณ์นักเรียน และครูผู้สอนกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ นำมาสร้างแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ที่ใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย
2. นำแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ที่ทรงคุณวุฒิจำนวน 9 ท่าน ตรวจสอบเนื้อหา การใช้ภาษา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามที่ได้รับคำแนะนำ
3. นำแบบสอบถามที่แก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่ตัวอย่างประชากรจำนวน 30 คน
4. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยเลือกตัวอย่างประชากรจากทุกอำเภอด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแยกประเภท (Stratified Random Sampling) แบ่งโรงเรียนเป็นขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก ตัวอย่างประชากรที่ได้ประมาณร้อยละ 10 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปทุมธานี
5. นำข้อมูลที่ได้ออกมาหาค่าร้อยละ หาค่ามัธยเทศเฉลี่ย (\bar{X}) และหาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) รวมทั้งทดสอบค่าที เพื่อเปรียบเทียบความต้องการและการปฏิบัติจริงในการฝึกปฏิบัติด้านการงานและ พื้นฐานอาชีพ
6. นำข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้บริหาร ครู และนักเรียน มาประกอบการสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และเสนอแนะ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบถึงความต้องการและการปฏิบัติจริงในการฝึกปฏิบัติด้านการงานและพื้นฐานอาชีพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปทุมธานี
2. ได้ข้อมูลนำไปใช้ในการปรับปรุงการจัดการฝึกปฏิบัติด้านการงานและพื้นฐานอาชีพสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ให้เป็นไปตามความสนใจ ความต้องการและความสามารถ

ของนักเรียน

3. เป็นข้อเสนอแนะให้คณะกรรมการสร้างหลักสูตร และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอน ในกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ ได้ใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรและวิธีสอน ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

คำจำกัดความ

ความต้องการ หมายถึง สิ่งที่นักเรียนคาดหวังว่าจะได้รับจากการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพที่โรงเรียนจัดให้

การปฏิบัติจริง หมายถึง มวลประสบการณ์ต่างๆ ที่นักเรียนได้กระทำจริงจากการ รวมกิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ

การฝึกปฏิบัติ หมายถึง การฝึกการทำงานหลักต่างๆ ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร กลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ โดยนักเรียนได้ฝึกการทำงานดังกล่าวด้วยตนเอง

การทำงานและพื้นฐานอาชีพ หมายถึง มวลประสบการณ์กลุ่มที่ 4 ของหลักสูตร ประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 มีลักษณะงาน 5 แขนง คือ งานบ้าน งานเกษตร งานประดิษฐ์ งานช่าง และงานอาชีพ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย